

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Zachystalové a soudců JUDr. Ivy Zemanové a Mgr. Pavla Riedlbaucha ve věci

žalobkyně: **[Jméno], [Příjmení]**, narozená xxx
bytem xxx, xxx zastoupená advokátem
JUDr. Arturem Ostrým
sídlem Arbesovo nám. 257/7, 150 00 Praha 5

proti

žalovaným: **1) ČESKÁ TELEVIZE**, IČO 00027383 sídlem
Na Hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Žákem
sídlem Seifertova 455/17, 130 00 Praha 3

2) Česká republika – Ministerstvo financí, IČO 00006947
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o náhradu škody v podobě ušlého zisku, k odvolání první žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 20. 6. 2024, č. j. 9 C 55/2023-96,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé I. a ve výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní a první žalovanou IV. **potvrzuje**.
- II. První žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 26 620 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Artura Ostrého.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalované 1) uložil povinnost zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku částku 598 129 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně od 3. 8. 2023 do zaplacení (výrok I), co do částky 15 071 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně od 3. 8. 2023 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II). Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2) zamítl žalobu na zaplacení částky 613 200 Kč s příslušenstvím (výrok III). Žalované 1) uložil povinnost zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 92 887,46 Kč k rukám jejího zástupce (výrok IV) a ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2) rozhodl, že žádná z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok V). Žalobkyni uložil zaplatit soudní poplatek ve výši 30 660 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 4 (výrok VI).
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o návrhu žalobkyně na uložení povinnosti žalovaným společně a nerozdílně zaplatit jí částku 613 200 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že byla zvolena dne 30. 5. 2018 Radou České televize (dále jen „Rada ČT“) do Dozorčí komise Rady České televize (dále jen „Dozorčí komise“) s účinností od 16. 7. 2018 na funkční období čtyř let. Dne 11. 11. 2020 byla žalobkyně odvolána z Dozorčí komise. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání k nadřízenému orgánu a správní žalobu, o které rozhodl Městský soud v Praze tak, že ji zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 10. 2022, č. j. 4 As 422/2021-73, rozhodnutí o odvolání žalobkyně zrušil pro nezákonnost. Ve věci odvolání žalobkyně vystupovala Rada ČT jako orgán České televize, je proto za toto jednání odpovědná žalovaná 1), která má právní subjektivitu a stát neodpovídá za její závazky. Žalobkyni byla nezákonným rozhodnutím o odvolání způsobena škoda v podobě ušlého zisku, který představují odměny, které by jí byly vyplaceny, pokud by nebyla nezákonně z Dozorčí komise odvolána, a to odměny za měsíce listopad 2020 až červenec 2022. Odměna žalobkyně jako řadového člena Dozorčí komise představovala částku 29 200 Kč měsíčně. Ačkoliv byla žalovaná 1) řádně vyzvána k úhradě škody, dobrovolně ji neuhradila. Škoda se stala splatnou dne 3. 8. 2023.
3. Dále žalobkyně doplnila, že pasivní legitimace v tomto sporu je dosud neřešenou právní otázkou, proto uplatnila svůj nárok rovněž u Ministerstva financí ČR, tj. žalované 2), a to dopisem ze dne 1. 8. 2023. Žalovaná 2) sdělením ze dne 25. 8. 2023 nárok odmítla. Podle žalobkyně je otázkou, z jakého titulu vzniká odpovědnost za škodu způsobenou v důsledku nezákonného rozhodnutí o odvolání, které podle názoru Nejvyššího správního soudu představovalo rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Jedná se o vrchnostenské rozhodnutí, případné nároky by tak mohly být uplatněny rovněž podle zákona č. 82/1998 Sb. Žalobkyně má za to, že jeden ze dvou žalovaných subjektů jistě odpovídá za jí způsobenou škodu. S odkazem na § 13 o. z. žalobkyně upozornila na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 11 C 216/2023 ve shodné věci.
4. Žalovaná 1) navrhla žalobu zamítnout pro nedostatek pasivní legitimace, neboť žalobkyně se může domáhat náhrady škody pouze proti státu podle zákona č. 82/1998 Sb., konkrétně § 3 odst. 1 písm. b) a § 5 tohoto zákona. Rada ČT je orgánem, kterým se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize, zároveň ji nikdo nemůže ukládat žádné povinnosti, Rada ČT odpovídá toliko Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR. Rada ČT není typickým vnitřním orgánem České televize, nicméně ji nelze považovat za samostatnou právnickou osobu, jelikož nedisponuje právní subjektivitou. Rada ČT může za jistých okolností disponovat tzv. omezenou vrchnostenskou subjektivitou. Je dán vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi Radou ČT a Dozorčí komisí, na druhé straně pak mezi Dozorčí komisí a všemi zaměstnanci České televize, kteří jsou povinni poskytovat zákonem vymezenou součinnost. Jelikož rozhodnutí o odvolání Dozorčí komise bylo posouzeno Nejvyšším správním soudem jako správní rozhodnutí vydané ve správním řízení, je naplněna podmínka odpovědnosti státu za škodu podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. Jelikož je Radě ČR svěřena pravomoc na úseku veřejné kontroly činnosti České televize, za svou činnost odpovídá státní moci, Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

jmenovitě Poslanecké sněmovně, která jmenuje a odvolává její členy, a členové Rady ČT dostávají odměnu, která pochází z veřejných prostředků (z koncesionářských poplatků), nemá Rada ČT autonomní, na státní moci nezávislé postavení, naopak vystupuje vůči orgánům ČR do značné míry v podřízeném postavení. Je tak splněna podmínka odpovědnosti státu za škodu podle § 3 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., dle něhož stát odpovídá za škodu, kterou způsobily státní orgány, právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena na základě zákona. Žalobkyně ani další členové Dozorčí komise nebyli zaměstnanci, proto zde nedošlo k porušení obligačních práv podle zákoníku práce. Členství žalobkyně v Dozorčí komisi zaniklo uplynutím času, a to dne 15. 7. 2022. Do doby zrušení rozhodnutí o odvolání žalobkyně z Dozorčí komise Nejvyšším správním soudem, což působí pouze *ex nunc*, žalovaná 1) v dobré víře ve správnost rozhodnutí Rady ČT hradila odměnu za výkon funkce nově zvoleným členům, neexistoval tak do doby zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem žádný právní titul k vyplácení odměny žalobkyni za výkon funkce, kterou nevykonávala a která byla obsazena jinou osobou. Na straně žalované 1) absentuje protiprávní jednání. Dále žalovaná 1) namítala, že žalobkyně špatně svůj nárok vyčíslila, jelikož funkce jí zanikla dne 15. 7. 2022, požaduje však odměnu za celý měsíc červenec.

5. Žalovaná 1) doplnila, že je nutno rovněž rozlišovat druhy veřejné moci, a to státní moc a tzv. další veřejnou moc, která vyplývá z delegace ze zákona, kdy jsou vrchnostenská práva delegována na třetí subjekty, jedná se o tzv. decentralizovaný výkon veřejné správy. Podmínkou zde je vysoká míra samostatnosti, Česká televize však takové rysy nemá. Rada ČT odpovídá komoře Parlamentu ČR, nelze její pravomoci rozšiřovat, vykonává právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize, členství v Radě ČT je výkonem veřejné funkce a je dána inkompatibilita s členstvím v některých dalších veřejných funkcích. V případě Rady ČT se tedy nemůže jednat o decentralizovanou veřejnou správu a musí zde být dána odpovědnost podle zákona č. 82/1998 Sb. Klasická odpovědnost podle o. z. se nevztahuje na subjekty vykonávající veřejnou moc. Skutečnost, že určité rozhodnutí bylo učiněno subjektem, který v některých případech vykonává decentralizovanou veřejnou správu, sama o sobě nevede nutně k závěru, že jeho činnost bude vždy vylučovat odpovědnost státu za škodu (viz rozhodnutí NS sp. zn. 30 Cdo 2301/2017 ze dne 31.7.2019). Žalovaná 1) tvrdila, že rozhodnutí vydané Radou ČT v rámci decentralizované veřejné správy je výkonem státní správy, za který odpovídá stát. Odpovědnost státu pak dovozuje přímo z ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
6. Žalovaná 2) navrhla žalobu zamítnout pro nedostatek pasivní legitimace s tím, že žalobkyně má zákonný nárok na vyplacení odměny za výkon funkce, a to vůči plátcí odměny, kterým je žalovaná 1). Členství a výkon funkce žalobkyně v Dozorčí komisi nezaniklo odvoláním a trvalo až do uplynutí příslušného funkčního období, na které byla zvolena. Odpovědnost státu nastupuje až tehdy, pokud nelze zjednat nápravu cestou vyčerpání všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje, tím je žaloba vůči žalované 1) jako plátcí odměny.
7. Soud prvního stupně na základě provedení dokazování uzavřel, že žalobkyně byla dne 30. 5. 2018 na 10. jednání Rady ČT zvolena členem Dozorčí komise Rady ČT s účinností od 16. 7. 2018 (*zjištěno ze zápisu z 10. jednání Rady ČT ze dne 30. 5. 2018*). Na 3. jednání Rady ČT dne 5. 2. 2020 byla vzata na vědomí informace o výpočtu výše odměny členů Dozorčí komise, a to pro předsedu ve výši 39 100 Kč, pro místopředsedu ve výši 32 500 Kč a pro členy ve výši 29 200 Kč (*zjištěno ze zápisu z 3. jednání Rady ČT ze dne 5. 2. 2020*). Na 18. jednání Rady ČT dne 11. 11. 2020 byla odvolána Dozorčí komise jako celek usnesením Rady ČT č. 225/18/20, a to pro „vyslovení vážných výhrad k práci Dozorčí komise“ (*zjištěno ze zápisu z 18. jednání Rady ČT ze dne 11. 11. 2020*). Na 20. jednání Rady ČT dne 25. 11. 2020 byli zvoleni noví členové Dozorčí komise (*zjištěno ze zápisu z 20. jednání Rady ČT ze dne 25. 11. 2020*). Žalobkyně proti usnesení Rady ČT ze dne 11. 11. 2020, č. 225/18/20, o odvolání Dozorčí komise, podala žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl. Na základě kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 10. 2022, č. j. 4 As 422/2021-73, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a usnesení Rady ČT ze dne 11. 11. 2020, č. 225/18/20, mj. ve vztahu k žalobkyni, a to pro jeho nezákonnost. Nejvyšší správní soud potvrdil Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

úvahy Městského soudu v Praze, že žaloba byla projednatelná, neboť usnesení Rady ČT představovalo rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Poukázal však na to, že žalobou napadené rozhodnutí o odvolání Dozorčí komise představovalo svou povahou personální opatření vůči poradnímu orgánu Rady ČT, které nebylo vydáno ve formalizovaném postupu. Jednalo se tedy o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., nebylo však vydáno v režimu správního řízení podle části druhé správního řádu, neboť zákon o ČT jako zvláštní právní předpis stanovil v tomto směru jiný postup. Proti usnesení tak nepříslušelo odvolání k Poslanecké sněmovně, navíc Rada ČT je nezávislým orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize. Nejvyšší správní soud následně na rozdíl od Městského soudu v Praze uzavřel, že Rada ČT nebyla oprávněna odvolat členy Dozorčí komise za přiměřeného užití § 6 odst. 2 ve spojení s § 8a odst. 2 věty třetí zákona o ČT z důvodu vyslovení vážných výhrad k jejich práci, neboť s ohledem na obdobné postavení Rady ČT a Dozorčí komise, co se týče nezávislosti a nestrannosti, lze odvolat člena Dozorčí komise pouze v případě porušení povinností přímo vymezených v § 6 odst. 2 zákona o ČT a jednání ohrožující důvěru veřejnosti v řádné plnění povinností po odborné stránce nepředstavuje zákonem o ČT aprobovaný důvod pro odvolání z této funkce (*zjištěno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2020, č. j. 4 As 422/2021-73*).

8. Na základě zjištěných skutečností dospěl soud prvního stupně k závěru o skutkovém stavu ve věci samé, podle kterého žalobkyně byla s účinností od 16. 7. 2018 zvolena členem Dozorčí komise Rady ČT, její odměna za výkon funkce činila od února 2020 měsíčně 29 200 Kč. Usnesením Rady ČT ze dne 11. 11. 2020, č. 225/18/20, byla celá Dozorčí komise, včetně žalobkyně, odvolána a následně Radou ČT zvoleni její noví členové. Usnesení Rady ČT č. 225/18/20 o odvolání žalobkyně bylo nezákonným správním rozhodnutím a Nejvyšším správním soudem bylo v říjnu 2022 zrušeno. Žalobkyně vyzvala obě žalované k úhradě náhrady škody v podobě ušlého zisku – nevyplacené odměny za výkon funkce v Dozorčí komisi od listopadu 2020 do července 2022, obě žalované však úhradu odmítly.
9. Soud prvního stupně poté posoudil věc po právní stránce a s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi (dále jen „zákon o ČT“), zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOdpŠk“), v odůvodnění citovaná uzavřel, že správní soudy při přezkumu usnesení Rady ČT o odvolání Dozorčí komise dospěly k závěru, že volbu a odvolání členů Dozorčí komise Radou ČT je třeba považovat za výkon (vrchnostenské) veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a Radu ČT za tzv. jiný orgán vystupující v pozici správního orgánu, usnesení Rady ČT představovalo (správní) rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. vydané bez formalizovaného postupu, resp. postupem upraveným v zákoně o ČT. Zrušení individuálního správního aktu správním soudem má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, neboť právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 3 Azs 91/2016 – 46, ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011 – 175). Nemůže tak obstát argument žalované 2), že žalobkyně se měla domáhat své odměny za výkon funkce u žalované 1), neboť nikdy nedošlo k jejímu řádnému odvolání. Usnesení o odvolání bylo shledáno nezákonným, avšak až do zrušení usnesení v říjnu 2022 bylo nutno respektovat presumpci správnosti odvolání, usnesení vyvolávalo právní následky, zakládalo práva a povinnosti. Žalobkyně se tak nemohla domáhat své odměny pro výkon funkce, neboť usnesení o jejím odvolání z Dozorčí komise bylo zrušeno až poté, co již uplynulo její funkční období, které trvalo do 15. 7. 2022.
10. Žalobkyně byla odvolána z funkce člena Dozorčí komise Rady ČT nezákonně, v důsledku čehož jí nebyla vyplácena odměna za výkon funkce ve výši 29 200 Kč měsíčně, a to od listopadu 2020 do července 2022 (konkrétně do 15. 7. 2022). Podle soudu prvního stupně není důvod se domnívat, Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

že pokud by žalobkyně nebyla odvolána, funkci by nevykonávala, když žádné takové okolnosti tvrzeny nebyly. Nezákonným odvolání z funkce člena Dozorčí komise žalobkyni vznikla škoda v podobě ušlého zisku, a to nevyplacené odměny za měsíce, kdy nemohla svou funkci vykonávat pro nezákonné odvolání z funkce.

11. Soud prvního stupně za subjekt odpovědný za škodu vzniklou žalobkyni označil první žalovanou s tím, Česká televize je veřejným ústavem, přičemž mezi ostatními veřejnými ústavy má velmi specifické postavení dané zejména charakterem vykonávaných služeb vymezených v § 2 a § 3 zákona o ČT. Zákonná úprava fungování České televize zajišťuje ve značném rozsahu nezávislost tohoto veřejného ústavu na aktuální politické reprezentaci (zejména financování z koncesionářských poplatků, nikoli z veřejných rozpočtů), zároveň je vykonáván dohled veřejnosti nad řádným naplňováním svěřených úkolů veřejnoprávnímu médiu, který je jedním z pilířů zachování právního státu. Orgánem dohledu je Rada ČT, která v České televizi plní funkci orgánu, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti tohoto veřejného ústavu (§ 4 odst. 1 zákona o ČT), je tedy nezávislým orgánem veřejné moci, který je sice ze své činnosti odpovědný Poslanecké sněmovně (resp. již oběma komorám Parlamentu), která volí i odvolává členy Rady ČT (nikoliv Radu ČT jako celek), avšak pouze při splnění konkrétně vymezených zákonných podmínek (§ 6 odst. 2 a 3 zákona o ČT), které se vztahují k jednotlivým členům a jejich nesplnění může naplnit pouze vždy konkrétní posouzení týkající se jednotlivých členů, nikoli celku. Z tohoto plyne, že Rada ČT není v pozici podřízeného správního orgánu vůči Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR, což ostatně potvrzuje i ta skutečnost, že proti rozhodnutí Rady ČT není k Poslanecké sněmovně přípustné odvolání. Dozorčí komise je poradním orgánem Rady ČT ve věcech kontroly hospodaření České televize (§ 8a odst. 1 zákona o ČT), má tedy účelem své existence od Rady ČT odvozenou povahu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku o zrušení usnesení o odvolání žalobkyně,

„žalobou napadené rozhodnutí o odvolání Dozorčí komise svou povahou představovalo personální opatření vůči poradnímu orgánu žalované (Rady ČT – dopl. soudem), ...“.

12. Soud prvního stupně s odkazem na § 1 odst. 1 a § 3 odst. 1 ZOdpŠk, podle kterých stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou pouze při výkonu státní moci, kterou způsobily právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, dospěl k závěru, že Rada ČT je orgánem decentralizované veřejné správy, který vykonává veřejnou moc mj. prostřednictvím individuálních správních aktů, neboť jí to zákonná úprava umožňuje a tuto pravomoc jí svěřuje. Jelikož Rada ČT při výkonu své pravomoci nad Dozorčí komisí nevykonává státní správu, neboť jí tato nebyla žádným zákonem svěřena, a jedná se o výkon decentralizované veřejné správy, odpovědnost za škodu dle ZOdpŠk nelze uplatňovat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3638/15). Odpovědnost veřejnoprávních subjektů za škodu vzniklou při výkonu zákonem svěřené působnosti se v posuzované věci řídí obecnými předpisy, konkrétně občanským zákoníkem (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. 30 Cdo 2301/2017 či nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3638/15). Za situace, kdy Rada ČT je sice správním orgánem, který vydal nezákonné rozhodnutí, ale nemá právní subjektivitu, odpovídá za činnost svého orgánu první žalovaná.
13. Soud prvního stupně shledal ve vztahu k první žalované naplnění předpokladů odpovědnosti za škodu podle § 2910 o. z., neboť žalobkyně v důsledku nezákonného rozhodnutí Rady ČT nemohla vykonávat funkci člena Dozorčí komise a ušla jí tím odměna za dobu od listopadu 2020 do 15. 7. 2022, tj. v celkové výši 598 129 Kč. V uvedeném rozsahu ve vztahu k první žalované soud prvního stupně žalobě vyhověl, když důvodným shledal i nárok na zákonný úrok z prodlení (§ 1970 o. z.) za dobu od 3. 8. 2023. V rozsahu částky 15 071 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl, kdy tato částka představovala odměnu za dobu od 16. 7. 2022 do 31. 7. 2022. Ve vztahu k druhé žalované soud prvního stupně žalobu zamítl z důvodu nedostatku pasivní věcné legitimace. O nákladech účastníků rozhodl podle poměru úspěchu a neúspěchu, tj. ve vztahu mezi žalobkyní a první žalovanou rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení v rozsahu Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

95,08 %, ve vztahu mezi žalobkyní a druhou žalovanou rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že druhé žalované žádné náklady řízení nevznikly. Výrok VI. odůvodnil s odkazem na § 4 odst. 1 písm. j) zák. č. 549/1991 Sb., ve výši podle položky 1 bodu 1 písm. b) Sazebníku poplatků.

14. Rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a IV. napadla včasným odvoláním prvá žalovaná a namítala, že na rozhodnutí Rady ČT o odvolání žalobkyně z funkce je nutné pohlížet jako na výkon státní správy, za níž odpovídá stát. Rozhodnutí o odvolání podle ní nemá povahu tzv. decentralizovaného výkonu veřejné moci, při němž dochází k delegaci a pravomoci na třetí osobu. Decentralizovaný výkon veřejné moci je charakterizován vysokou mírou samostatnosti (srov. nálezy IV. ÚS 3638/15). Soud prvního stupně splnění této podmínky dovozoval z následujících skutečností: a) nezávislost fungování první žalované na aktuální politické reprezentaci zejména financováním z koncesionářských poplatků, nikoli z veřejných rozpočtů, b) dohled nad řádným naplňováním svěřených úkolů je vykonáván nikoli státem, ale veřejností skrze Radu ČT, která není v pozici podřízeného orgánu vůči Poslanecké sněmovně, c) Rada ČT je sice ze své činnosti odpovědná Poslanecké sněmovně, která může jmenovat a odvolat její členy, avšak pouze při splnění konkrétně vymezených zákonných podmínek, d) Radě ČT nebyl žádným zákonem svěřen výkon státní správy. Prvá žalovaná nesouhlasila s naplněním podmínky vysoké míry samostatnosti, jež je charakteristická pro decentralizovaný výkon veřejné moci. K charakteru koncesionářských poplatků uvedla, že jde o platbu povinnou, vynutitelnou, nenávratnou a neekvivalentní, kdy poplatek není vázán na skutečné využívání možnosti přijímat veřejnoprávní vysílání, ani na množství sledujících osob či množství televizních přijímačů. Podle právní teorie v odvolání citované lze na základě této charakteristiky dovodit, že televizní poplatky jsou svého druhu daní z majetku se zvlášť poukázaným výnosem ve prospěch zákonem určeného provozovatele vysílání. Z povahy koncesionářských poplatků bez dalšího nelze usuzovat na kvalitativně odlišné postavení první žalované oproti jiným subjektům, které jsou financovány přímo ze státního rozpočtu. K dohledu vykonávanému veřejností skrze Radu ČT prvá žalovaná namítala, že z pouhé skutečnosti, že proti vrchnostenskému rozhodnutí není přípustný opravný prostředek k nadřízenému správnímu orgánu, nelze usuzovat na decentralizovaný výkon veřejné moci, když v českém právním řádu lze nalézt řadu jednostupňových správních řízení. Za chybné považovala i hodnocení míry nezávislosti Rady ČT na Poslanecké sněmovně, neboť její členy volí a odvolává Poslanecká sněmovna, ze své činnosti je Poslanecké sněmovně odpovědná, členství v Radě je veřejnou funkcí, je založena inkompatibilita člena Rady ČT s dalšími funkcemi veřejné správy a podle § 6 odst. 3 zákona o ČT může Poslanecká sněmovna Radu odvolat, pokud dvakrát po sobě neschválí výroční zprávu o činnosti první žalované či Výroční zprávu o jejím hospodaření. Neschválení výročních zpráv je na libovůli Poslanecké sněmovny, tudíž by bylo možné tímto způsobem Radu ČT odvolat, aniž by na její straně došlo k porušení jakékoliv povinnosti. Prvá žalovaná rovněž namítala, že zákonodárce v § 7 a § 8 zákona o ČT taxativně vymezuje, o čem a jakým způsobem Rada ČT rozhoduje. Pokud jde o zákonem stanovené limity pro odvolání člena Rady ČT Poslaneckou sněmovnou, pak tyto nelze přeceňovat, právě s ohledem na možnost neschválení výše uvedených výročních zpráv. Prvá žalovaná je přesvědčena, že na míru nezávislosti Rady ČT nemá žádný vliv skutečnost, zda je či není možné odvolat Radu ČT jako celek, anebo zda musí být její členové odvolávání individuálně. Rozhodující je toliko otázka, do jaké míry může přímo a nepřímou působit Parlament ČR na činnost radních. Žalovaná nesouhlasila s tím, že Rada ČT při výkonu své pravomoci nad Dozorčí komisí nevykonává státní správu, když za výkon státní správy je třeba považovat odvolávání členů Dozorčí komise na základě pravomoci jí svěřené v § 8 odst. 2 zákona o ČT. Tvrzená škoda byla způsobena výkonem veřejné moci, tudíž při absenci zákonné úpravy odpovědnosti za decentralizovaný výkon veřejné správy, by měla být odpovědnost dovozena přímo z čl. 36 odst. 3 Listiny základních práva a svobod (dále jen „Listina“). Prvá žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žalobu vůči ní zamítne a žalobkyni uloží povinnost nahradit jí náklady řízení.
15. Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Souhlasila se závěrem soudu prvního stupně, že činnost Rady ČT představuje výkon decentralizované veřejné správy, nikoliv výkon státní správy, a proto nelze uplatňovat odpovědnost dle OdpŠk. Prvou žalovanou Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

vyjmenované vlastnosti koncesionářských poplatků nemají žádný vliv na míru nezávislosti České televize od státu, resp. jeho politické reprezentace. Ta je dána především zákonem č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, které jsou poplatníky hrazeny přímo prvě žalované nikoli státu, který by o jejich použití rozhodoval, což je jednoznačný projev nezávislosti prvě žalované od státního rozpočtu a od státní moci, která do tohoto procesu nemůže rozhodovat. Žalobkyně se ztotožnila se závěrem soudu prvního stupně, který vysokou míru nezávislosti prvě žalované dovozoval mimo jiné z povahy jejího financování. Dohled nad řádným naplňováním svěřených úkolů není vykonáván státem, ale veřejností prostřednictvím Rady ČT, když příklady, které prvá žalovaná uvedla a které mají svědčit o nízké míře nezávislosti Rady ČT na státu, považuje žalobkyně naopak za skutečnosti prokazující opak. Členy Rady ČT do 30. 9. 2023 volila Poslanecká sněmovna, podobně např. soudce jmenuje prezident republiky, a z této skutečnosti nelze dovozovat jejich závislost na politické moci, když Poslanecká sněmovna není oprávněna dávat členům Rady ČT pokyny či jinak zasahovat do jejich práce. Inkompatibilita výkonu funkce člena Rady ČT naopak přispívá k jeho nezávislosti. Žalobkyně nesouhlasila s argumentací prvě žalované, že subjekt nemůže být dostatečně nezávislý, pokud podléhá zákonné regulaci. Pokud Rada ČT není dle § 8 odst. 4 zákona o ČT oprávněna zasahovat do výroby a vysílání televizních pořadů, pak toto nereflktuje domnělou závislost Rady ČT na státní moci, ale odpovídá rozdělení orgánů právnické osoby na výkonné a kontrolní, které je běžné v oblasti soukromého práva. Prvá žalovaná nerozvedla, proč se jí zdají zákonné limity pro odvolání členů Rady ČT nedostatečné,

resp. proč je nelze přeceňovat. Argumentace tím, že dle zákona o ČT ve znění účinném do 30. 9. 2023 mohla teoreticky Poslanecká sněmovna účelově neschválit dvakrát po sobě Výroční zprávu o činnosti České televize nebo Výroční zprávu o hospodaření České televize a pak dle § 6 odst. 3 zákona o ČT odvolat Radu ČT považuje žalobkyně za absurdní, neboť by se v takovém případě jednalo o zjevné obcházení zákona. Nadto s účinností od 1. 10. 2023 Poslanecká sněmovna (ani Senát) pravomoc odvolat Radu ČT jako celek již nemá. Argumentace prvě žalované týkající se dovození odpovědnosti přímo z Listiny není namístě, neboť podle citovaného nálezu Ústavního soudu i podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. 30 Cdo 2301/2017 platí, že v případě, kdy nelze odpovědnost dovodit dle OdpŠk, řídí se tato odpovědnost obecnými předpisy, a to o. z. Za jednání svého orgánu tak odpovídá prvá žalovaná, která má subjektivitu ve smyslu § 18 o. z. Prvá žalovaná je proto ve věci pasivně legitimována.

16. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v rozsahu prvou žalovanou podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
17. Podle § 1 odst. 1 zákona o ČT, ve znění účinném do 30. 9. 2023, se zřizuje Česká televize se sídlem v Praze. Dle odst. 2 téhož ustanovení je Česká televize právnickou osobou, která hospodář s vlastním majetkem, jehož základem je majetek převedený z Československé televize. Česká televize vlastními úkony nabývá práv a zavazuje se. Dle odst. 3 téhož ustanovení stát neodpovídá za závazky České televize a Česká televize neodpovídá za závazky státu.
18. Podle § 2 odst. 1 zákona o ČT Česká televize poskytuje službu veřejnosti tvorbou a šířením televizních programů, popřípadě dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb na celém území České republiky za účelem naplňování demokratických, sociálních a kulturních potřeb společnosti a potřeby zachovat mediální pluralitu (dále jen "veřejná služba v oblasti televizního vysílání").
19. Podle § 4 odst. 1 zákona o ČT orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize je Rada České televize (dále jen "Rada"). Rada má 15 členů. Členy Rady volí a odvolává Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky (dále jen "Poslanecká sněmovna") tak, aby v ní byly zastoupeny významné regionální, politické, sociální a kulturní názorové proudy. Dle § 4 odst. 5 zákona o ČT je Rada ze své činnosti odpovědná Poslanecké sněmovně.
20. Podle § 6 odst. 1 zákona o ČT členství v Radě zaniká: a) uplynutím funkčního období, b) dnem bezprostředně následujícím po dni doručení písemně učiněného vzdání se funkce předsedovi Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

Poslanecké sněmovny, c) odvoláním z funkce, d) dnem, kdy člen Rady přestal splňovat předpoklady pro zvolení do funkce člena Rady stanovené v § 4 odst. 3, e) úmrtím.

21. Podle § 6 odst. 2 zákona o ČT Poslanecká sněmovna člena Rady z funkce odvolá, a) přestal-li splňovat předpoklady pro výkon funkce člena Rady stanovené v § 5, b) narušil-li závažným způsobem důstojnost funkce člena Rady nebo dopustil-li se takového jednání, které zpochybňuje jeho nezávislost nebo nestrannost při výkonu funkce člena Rady, c) nezúčastňují se po dobu více než 3 měsíců schůzí Rady.
22. Podle § 6 odst. 3 zákona o ČT Poslanecká sněmovna může Radu odvolat, neplní-li Rada opakovaně své povinnosti stanovené tímto zákonem, nebo pokud Poslanecká sněmovna dvakrát po sobě neschválí Výroční zprávu o činnosti České televize nebo Výroční zprávu o hospodaření České televize.
23. Podle § 8 odst. 3 zákona o ČT náklady na činnost Rady a na odměny jejích členů, jakož i náklady na činnost dozorčí komise a na odměny jejích členů se hradí ze zvláštní výdajové položky rozpočtu České televize.
24. Podle § 8a odst. 1 zákona o ČT je Dozorčí komise poradním orgánem Rady ve věcech kontroly hospodaření České televize. Jejím úkolem je sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek České televize účelně a hospodárně využívány podle schváleného rozpočtu České televize v souladu s právními předpisy a s požadavky práva Evropských společenství. Dozorčí komise je povinna upozorňovat Radu na zjištěné nedostatky a předkládat jí návrhy na jejich odstranění.
25. Podle § 8a odst. 3 zákona o ČT jsou členové dozorčí komise voleni na funkční období 4 let, a to i opětovně, ne však na více než 4 po sobě jdoucí funkční období. Pro zvolení do funkce člena dozorčí komise a pro výkon této funkce platí předpoklady stanovené v § 4 odst. 3 a § 5 obdobně. Pro zánik funkce člena dozorčí komise platí přiměřeně § 6 odst. 1 a 2.
26. Podle § 8b odst. 4 zákona o ČT výši odměn členů dozorčí komise stanoví Rada.
27. Podle § 8b odst. 7 zákona o ČT odměny a další náležitosti spojené s výkonem funkce člena Rady a s výkonem funkce člena dozorčí komise poskytuje členům Rady a členům dozorčí komise Česká televize. Odměny a další náležitosti podle věty první jsou splatné ve dni pravidelného termínu výplaty mzdy zaměstnanců České televize.
28. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
29. Dle § 3 odst. 1 ZOdpŠk stát odpovídá za škodu, kterou způsobily: a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, (dále jen "úřední osoby"), c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona (dále jen "územní celky v přenesené působnosti").
30. Dle § 5 ZOdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena: a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
31. Podle § 2910 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

32. Podle § 2911 o. z., způsobil-li škůdce poškozenému škodu porušením zákonné povinnosti, má se za to, že škodu zavinil z nedbalosti.
33. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, vyvodil z nich správné skutkové závěry a v návaznosti na to i závěry právní.
34. Soud prvního stupně se správně vypořádal se spornou otázkou pasivní legitimace v dané věci a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Odpovědnost státu za škodu podle úpravy v OdpŠk je podle § 1 odst. 1 OdpŠk koncipována tak, že stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci, přičemž podle § 3 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu, kterou způsobil a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona (dále jen „úřední osoby“), c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona (dále jen „územní celky v přenesené působnosti“). V tomto směru je namístě odkázat na náleží Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3638/15, v němž tento ve vztahu k odpovědnosti státu za škodu v režimu OdpŠk konstatoval: „*Jako důsledek decentralizovaného výkonu veřejné správy provádí zákon č. 82/1998 Sb. základní rozlišení právního režimu odpovědnosti státu (§ 3 an.) a územních samosprávných celků v rámci výkonu samostatné působnosti, resp. územní samosprávy (§ 19 an.) Stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci (§ 1 odst. 1). Ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., navazující na uvedené obecné východisko, rozlišuje tři okruhy vykonavatelů státní moci, jejichž činnost může vést ke přímé odpovědnosti státu za škodu.*“ Rada ČT je nezávislý orgán, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize. Rozhodnutí o odvolání Dozorčí komise ČT nevydala v režimu správního řízení podle části 2. správního řádu, jednalo se o personální opatření učiněné nad rámec zákonných důvodů uvedených v § 6 odst. 2 zákona o České televizi ve spojení s § 8a odst. 3 věta třetí téhož zákona. Rozhodnutí o odvolání dozorčí komise svou povahou představovalo personální opatření vůči poradnímu orgánu Rady ČT. Nebylo vydáno ve formalizovaném postupu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 As 422/2021-73). Podle zákona o České televizi se v posuzované věci žádné správní řízení o ustanovování členů dozorčí komise a o zániku jejich funkce nevede. Usnesení Rady představovalo rozhodnutí zasahující do právní sféry odvolaných členů dozorčí komise ve smyslu § 65 správního řádu soudního, avšak nebylo vydáno v režimu správního řízení podle části druhé správního řádu, protože v případě České televize platí speciální zákon, který stanoví jiný postup. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že Rada ČT při rozhodnutí o odvolání Dozorčí komise nevykonávala státní moc, ani jí v této souvislosti výkon státní moci nebyl zákonem či na základě zákona svěřen, nýbrž šlo o výkon decentralizované veřejné správy. V posuzované věci proto odpovědnost za škodu podle ZOdpŠk nelze uplatňovat (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3638/15). Rozhodnutí o odvolání Dozorčí komise bylo toliko personálním opatřením. Odměny členům Dozorčí komise se hradí ze zvláštní výdajové položky rozpočtu České televize a vyplácí je Česká televize, jak vyplývá z § 8 odst. 3 a § 8b odst. 7 zákona o ČT. Pokud tedy za škodu vzniklou žalobkyni nelze dovozovat odpovědnost podle ZOdpŠk, tedy odpovědnost státu, není dána pasivní legitimace druhé žalované v tomto sporu, nýbrž první žalované, a to (v souladu s již citovaným náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3638/15) odpovědnost za škodu způsobenou žalobkyni Radou ČT podle obecných předpisů, tj. podle § 2910 o. z. Soud prvního stupně rovněž zcela správně dovodil, že s ohledem na absenci právní subjektivity Rady ČT, odpovídá za škodu způsobenou Radou ČT (svým vnitřním orgánem) sama první žalovaná. Ve vztahu k výši přiznaného nároku pak prvá žalovaná žádné námítky nevznesla, výše měsíční odměny, jež žalobkyni ušla, nebyla v průběhu řízení nijak sporována.
35. Odvolací námítky vznesené první žalovanou nejsou schopny zvrátit závěry, které uvedl soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku. Soud prvního stupně přiléhavě odůvodnil svůj závěr, že v případě Rady ČT při výkonu veřejné správy je nastolena vysoká míra samostatnosti. První žalovaná je veřejnoprávní institucí, která z důvodu své nezávislosti není součástí státní moci, ale naopak stát pro její nezávislé fungování včetně nezávislého fungování jejího orgánu Rady ČT Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

vytváří podmínky ve formě zákonných záruk (srov. § 1 odst. 1 zákona o ČT). Rada ČT je orgánem první žalované, jejímž prostřednictvím se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize, jde o nezávislý orgán veřejné moci, který není podřízen Poslanecké sněmovně (funkční a instanční nezávislost). V tomto směru lze odkázat na již citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 As 422/2021-73, který pod bodem 29 odůvodnění konstatoval: „*Jestliže totiž tento zákon upravil předpoklady pro zvolení za člena dozorčí komise a především pro výkon této funkce shodně jako u člena žalované, která je koncipována jako nezávislý orgán veřejné moci, jejímž prostřednictvím se má bez přímého působení politických aktérů uplatňovat právo veřejnosti na kontrolu činnosti České televize, pak je logicky stejnými atributy nezávislosti a nestrannosti vybavena také dozorčí komise, aby se i ona mohla na stejném úkolu v oblasti hospodaření České televize účinně podílet. Ostatně skutečnost, že také dozorčí komise je při výkonu své funkce nezávislá a nestranná vyplývá z výslovného znění § 5 odst. 2 zákona o ČT, který se na její členy použije obdobně jako u žalované, tedy v plném rozsahu, jak vyplývá ze zmíněného § 8a odst. 3 věty druhé téhož zákona.*“ Podle odvolacího soudu Rada ČT při odvolávání Dozorčí komise vystupovala v pozici správního orgánu vykonávající veřejnou moc, avšak nejde o výkon státní moci, nýbrž právě o decentralizovaný výkon veřejné moci. Soud prvního stupně při posuzování míry samostatnosti Rady ČT rovněž správně zohlednil zákonné záruky zajišťující míru nezávislosti první žalované a Rady ČT. V této souvislosti odvolací soud odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, s nímž se ztotožňuje. Je zřejmé, že koncesionářské poplatky jsou poplatníky placeny přímo první žalované, nikoli do státního rozpočtu, a žalovaná je oprávněna domáhat se jejich úhrady po poplatnících v civilním řízení. Výše koncesionářských poplatků je stanovena právním předpisem (§ 6 zák. č. 348/2005 Sb., v platném znění). Finanční nezávislost první žalované a jejích orgánů je tak zřejmá. Pravomoc a působnost Rady ČT je stanovena přímo právním předpisem, nevykonává žádné úkoly, které by jí byly svěřeny státem nebo jejími orgány a není jim nijak podřízena. Právní úprava zajišťuje nezávislost první žalované a výkon veřejné služby ve smyslu zákona o ČT, jak správně uvedl soud prvního stupně. Rovněž neslučitelnost výkonu funkce člena Rady ČT s dalšími funkcemi ve veřejné správě přispívá k její nezávislosti. Projevem nezávislosti Rady ČT je i skutečnost, že člena Rady ČT lze odvolat jen ze zákonných důvodů (§ 6 odst. 2 zákona o ČT). Odvolání členů Dozorčí komise ze strany Rady ČT tak nelze považovat za výkon státní moci.

36. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé I. a ve výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní a první žalovanou podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Prvá žalovaná byla v řízení zcela neúspěšná, je proto povinna nahradit úspěšné žalobkyni náklady odvolacího řízení, tvořené náklady právního zastoupení podle § 7 bodu 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 598 129 Kč, a to odměnu advokáta sestávající z částky 10 700 Kč za každý úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) a k) za vyjádření k odvolání a za účast na ústním jednání dne 22. 10. 2024. Dále soud přiznal žalobkyni náhradu hotových výdajů v paušální výši 300 Kč spojených se dvěma uvedenými úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a DPH 21 %, celkem 26 620 Kč. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.

Praha 22. října 2024

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. J.